

unu

DUPĂ PATRU NOPTI PE DRUMURI, eram în sfârșit în siguranță, culcată într-un pat și bucurându-mă de somnul adânc, fără de vise, despre morți... până când morții au hotărât c-ar fi mai bine să mă trezească. Totul a început cu un hohot de râs care s-a strecurat în somnul meu și m-a alungat de acolo. Când m-am ridicat în coate, clipind și străduindu-mă să-mi aduc aminte unde mă aflu, o șoaptă s-a încolăcit în jurul meu, în cuvinte nedeslușite.

M-am frecat la ochi și am căscat. Printre draperii pătrundea o lumină cenușie, mohorâtă. Camera era cufundată în tăcere și neclintită. Nici o stafie, slavă Domnului. În ultimele câteva săptămâni, avusesem de-a face cu îndeajuns de multe cât să-mi ajungă o viață.

Un râcâit la fereastră m-a făcut să tresar. În zilele astea, orice creangă ce zgâria geamul suna ca un zombi pe care îl sculasem din morți și care încerca să-și facă loc să intre cu ghearele.

M-am dus la fereastră și am tras draperiile. Se crăpa de ziuă când ajunseserăm noi la casa aceasta, așadar știam că acum trebuia să fie pe la jumătatea dimineții, dar ceața de afară era atât de deasă că nu puteam vedea nimic. M-am aplecat mai aproape de fereastră, lipindu-mi nasul de sticla rece.

Un gândac se lovi de geam și am sărit o jumătate de metru în aer. Un hohot de râs răsună în spatele meu.

M-am întors iute, dar Tori era încă în pat, scâncind în somnul ei. Își aruncase cuverturile de pe ea și stătea pe-o parte, ghemuită, cu șuvițele ei de păr negru întinse pe toată perna ca niște țepușe.

Un alt chicotit izbucni în spatele meu. În mod cert, râsul unui băiat. Dar nu era nimeni aici. N-am spus bine. Eu nu puteam *vedea* pe nimeni. Ceea ce, pentru o necromantă, nu însemna că nu *era* nimeni aici.

M-am uitat cu atenție, încercând să surprind imaginea de-o clipă a vreunei stafii, și am zărit, mult în stânga, ivindu-se o mână, însă până să apuc să văd mai mult, dispăru.

– Cauți pe cineva, micuță necro?

M-am răsucit.

– Cine-i acolo?

Îmi răspunse cu un nechezat enervant – genul de chicotit nechezat pe care orice fată de cincisprezece ani a auzit-o de mii de ori de la băieții nesuferiți.

– Dacă vrei să vorbești cu mine, va trebui să te arăți, i-am spus eu.

– Eu să vorbesc cu tine? zise el, pe tonul arogant al liceanului de pe terenul de sport. Cred că tu ești aia care vrea să-mi vorbească.

Am pufnit disprețuitor și am luat-o înapoi spre pat.

– Nu? se strecură vocea lui în jurul meu. Hm! Mi-am închipuit că ai vrea să știi mai multe despre Grupul Edison, experimentele Genesis, dr. Davidoff...

M-am oprit.

El a râs:

– Cum bănuiam.

Noi patru – Tori, Derek, Simon și cu mine – fugiserăm de la Grupul Edison, după ce descoperiserăm că eram subiecți în proiectul Genesis, un experiment de modificare genetică a supranaturalilor. Mătușa mea,

Lauren, fusese unul dintre doctorii implicați în proiect, dar își trădase colegii, ajutându-ne pe noi să evadăm. Acum era prizoniera lor. Cel puțin, speram să mai fie. Noaptea trecută, când Grupul Edison ne depistase, o stafie încercase să mă ajute... o stafie care semăna cu mătușa Lauren.

Acum ne aflam într-o casă pe care o credeam sigură, deținută de un grup care era împotriva experimentelor. Și tam-nisam se înființa stafia unui adolescent care știa despre proiect? Doar nu era să-l alung, oricât de tentant ar fi fost.

– Arată-te, i-am cerut.

– Mică necro poruncitoare ce ești! se insinuă vocea lui în spatele meu. Vrei să vezi dacă sunt la fel de irezistibil precum vorbesc.

Am închis ochii, mi-am schițat în minte o siluetă masculină și l-am smucit mintal din dimensiunea lui într-a noastră. Începu să se materializeze – un băiat cu părul negru, de vreo șaisprezece sau șaptesprezece ani, nimic special, dar cu un zâmbet înfumurat care dovedea că el așa se credea. Încă mai puteam vedea prin el, de parc-ar fi fost o hologramă, așa că am închis din nou ochii și l-am mai smucit o dată.

– Nțț-nțț! făcu el. Dacă vrei mai mult, trebuie să ne cunoaștem ceva mai bine mai înainte.

Dispăru din nou.

– Ce vrei? l-am întrebat.

Îmi șopti la ureche:

– Cum spuneam, să te cunosc mai bine. Nu aici, totuși. O să-ți trezești prietena. E drăguță, dar nu e genul meu.

Vocea lui se mută spre ușă.

– Știu un loc unde putem sporovăi nederanjați.

Da, cum să nu. Chiar credea că vorbeam cu spiritele de ieri, de alaltăieri? Mă rog, pe-aproape – de două

săptămâni, mai exact. Dar văzusem deja destule ca să știu că, deși existau unele spirite care voiau să ajute și altele care doar voiau să schimbe o vorbă, existau mult mai multe care voiau să stârnească un pic de necazuri, ca să-și mai condimenteze Viața de Apoi. În mod clar băiatul ăsta făcea parte din ultima categorie.

Totuși, dacă și el fusese unul dintre subiecții Grupului Edison, unul care probabil murise în casa aceasta, trebuia să aflu ce i se întâmplase. Însă aveam nevoie de sprijin. Tori n-avea experiență ca să mă ajute cu spiritele și, chiar dacă începuserăm să ne înțelegem mai bine, nu era persoana pe care aș fi vrut-o să-mi păzească spatele.

Prin urmare, l-am urmat pe băiatul-stafie pe hol, dar m-am oprit la ușa camerei lui Simon și a lui Derek.

- Nțț-nțț! zise stafia. Nu-i nevoie să iei un tip cu tine.
- Și lor le-ar plăcea să stea de vorbă cu tine.

Mi-am ridicat glasul, rugându-mă ca Derek să mă audă. De regulă, se trezea la cel mai mic zgomot – vârcolacii au auzul hiperdezvoltat. Însă tot ce-am putut auzi a fost sforăitul lui Simon. Nu mai era nimeni altcineva la etaj. Andrew, cel care ne adusese pe noi patru aici, își alesese dormitorul de la parter.

- Haide, necro! Asta-i o ofertă limitată în timp.

Știi că nu-ți pregătește nimic bun, Chloe.

Da, însă mai știam și că trebuia să aflu dacă noi eram în primejdie în casa aceasta. Am hotărât să fiu cu mare băgare de seamă. Vocea subconștientului meu n-a mai protestat, ceea ce am luat-o drept semn bun.

Am început din nou să merg.

Noi ne duseserăm imediat la culcare, după ce ajunseserăm aici, așa că nu mă uitasem prea bine la noua noastră locuință. Știam doar că e uriașă – un castel victorian răătăcit, ieșit direct dintr-un film de groază gothic.

În timp ce mă țineam după voce de-a lungul holului, am avut strania senzație că într-adevăr eram într-unul dintre acele filme, captivă într-un culoar îngust și nefârșit, trecând pe lângă o ușă închisă după altă ușă închisă, până când, în sfârșit, am ajuns la scări... și am început să urc.

Din cât văzusem eu din mașină, la sosire, casa avea trei etaje. Dormitoarele erau la etajul al doilea, iar Andrew spusese că al treilea era mansardat.

Deci spiritul mă conducea spre mansarda întunecoasă și bântuită? Nu eram singura care văzuse prea multe filme de groază.

L-am urmat pe scări în sus. Acestea se sfârșeau la un palier cu două uși. M-am oprit. O mână apăru prin ușa din fața mea, făcându-mi semn să intru. Am stat o secundă să mă pregătesc. Indiferent cât de întuneric era înăuntru, nu-l puteam lăsa să vadă că-mi era frică.

Iar când m-am simțit gata, am apucat de clanță și...

Era încuiată. Am tras piedica yalei și a scos un clinchet, descuindu-se. Am mai respirat o dată adânc, m-am mai pregătit mintal o secundă, apoi am deschis hotărâtă ușa și am pășit...

O pală de aer înghețat m-a lovit în plin, împingându-mă înapoi. Am clipit des. Înaintea mea, ceața prinsese a se roti în vârtej.

O yală cu piedica pusă la ușa unei mansarde, Chloe?

Nu, mă aflu pe acoperiș.

doi

M-AM CLĂTINAT, iar ușa dădu să se închidă în urma mea. Am prins-o cu mâna de margine, dar ceva a izbit-o, cu putere, și s-a trântit în canat. Am înșfăcat

clanța, iar piedica yalei se închise cu un clănțănit. Am apăsât pe clanță, convinsă că mă înșelasem.

— Pleci așa de curând? mă întrebă el. Ce nepoliticos.

M-am uitat lung la clanță. Numai un singur tip de spirit, foarte rar, putea mișca lucrurile în lumea viilor.

— Un semidemon agito, am șoptit.

— Agito? rosti el cu dispreț. Eu sunt cap de listă, păpușă. Sunt un volo.

Ceea ce nu-mi spunea nimic. Puteam doar ghici că era unul mai puternic. În viață, un semidemon telechinetice putea mișca obiectele mintal. În moarte, le putea mișca fizic. Un poltergeist.

Am făcut ușurel un pas înapoi. Lemnul a scârțâit sub piciorul meu, aducându-mi aminte unde mă găseam. M-am oprit scurt și m-am uitat în jur. Eram pe un soi de pasarelă care se întindea de jur împrejurul celui de-al treilea etaj — mansarda, am presupus.

În dreapta mea, era o porțiune de acoperiș aproape plată, acoperită cu un strat gros de capace ruginite de sticle și cutii de bere, de parcă o folosea cineva, din când în când, drept terasă. Asta m-a mai liniștit. Nu eșuasem pe un acoperiș, ci doar într-un balcon. Supărător, dar destul de în siguranță.

Am bătut ușor cu degetele în ușă, fără să vreau într-adevăr să trezesc pe cineva, dar nădăjduind că i-aș putea atrage atenția lui Derek.

— N-o să te audă nimeni, zise spiritul. Suntem complet singuri. Așa cum îmi place mie.

Am ridicat mâna să bat cu pumnul în ușă, apoi m-am oprit. Tata spunea mereu că metoda cea mai bună de a te purta cu un agresor era să nu-l lași să-și dea seama că ești speriat. Gândindu-mă la tata, am simțit un nod în gât. Oare mă mai căuta încă? Bineînțeles că da, iar eu nu puteam face nimic.

Sfatul tatei în privința agresorilor ținuse cu copiii care își băteau joc de bălbăiala mea — renunțau când vedeau că nu obțin nici o reacție din partea mea. Prin urmare, am tras adânc aer în piept și am trecut la ofensivă.

— Ai spus că știi de Grupul Edison și de experimentele lor, am zis eu. Ai fost și tu un subiect?

— Plictisitor. Hai să vorbim despre tine. Ai un iubit? Pariez că da. O fată drăguță ca tine, petrecându-și timpul cu doi băieți. Trebuie să te fi combinat cu unul dintre ei până acum. Deci, cu care? Izbucni în râs: Stupidă întrebare. Fata drăguță se va alege cu băiatul drăguț. Chinezoii.

Se referea la Simon, care era pe jumătate coreean. Mă tachina, urmărind să vadă dacă sar în apărarea lui Simon și îi confirm, astfel, că era iubitul meu. Dar nu era. Adică, nu era încă, deși se părea că într-acolo se îndreptau lucrurile.

— Dacă vrei să rămân și să vorbim, am nevoie întâi de niște răspunsuri, am zis eu.

El râse.

— Zău? Nu mi se pare că ai putea pleca undeva.

Am apucat din nou de clanță. Un capac de sticlă mă lovi în obraz, chiar sub ochi. M-am uitat urât în direcția lui.

— Asta a fost doar de avertisment, micuță necro. Și continuă, pe un ton răutăcios: Pe aici, jucăm jocul *meu*, după regulile *mele*. Acum povestește-mi despre iubitul tău.

— N-am nici unul. Dacă ai idei despre experimentul Genesis, atunci știi și că nu suntem aici în vacanță. Când ești fugăr, nu prea mai ai timp de romantism.

— Lasă sarcasmul cu mine.

Am dat cu pumnul în ușă. Următorul capac de sticlă îmi nimeri ochiul, înțepându-mă.

— Ești în primejdie, fetițo. Nu-ți pasă?

Vocea îi coborî la urechea mea:

– În clipa asta, eu sunt cel mai bun prieten al tău, așa că ai face mai bine să te porți frumos. Tocmai ai fost conduși într-o capcană, iar eu sunt singurul care vă mai poate scoate de aici.

– Conduși? De cine? De cel care ne-a adus aici...? M-am gândit repede la un nume oarecare: De Charles?

– Nu, de cineva total necunoscut, iar Charles doar s-a întâmpnat să vă aducă exact aici. Ce coincidență!

– Dar el ne-a spus că nu mai lucrează pentru Grupul Edison. A fost cândva doctor la ei...

– Mai este încă.

– E-el e dr. Fellows? Cel despre care vorbeau la laborator?

– Nimeni altul.

– Ești sigur?

– N-aș putea uita niciodată fața aceea.

– Hm, păi, asta-i ciudat. În primul rând că nu-l cheamă Charles. În al doilea, că nu e doctor. În al treilea, că eu o cunosc pe dr. Fellows, este mătușa mea, iar individul ăla de la parter nu seamănă câtuși de puțin cu ea.

Lovitura veni din spate, nimerindu-mă în dosul genunchilor. Picioarele m-au lăsat și am căzut în patru labe.

– Să nu te joci cu mine, micuță necro.

Când am încercat să mă ridic, mă lovi cu o scândură veche, mânuind-o ca pe o bătă de baseball. Am încercat să mă feresc din calea ei, dar m-a nimerit în umăr și m-a izbit de balustradă. Un trosnet și balustrada cedă. M-am clătinat și, pentru o secundă, tot ce am putut vedea a fost terasa de beton aflată cu două etaje mai jos.

M-am apucat de o altă bucată de balustradă. A rezistat și tocmai când dădeam să mă liniștesc, scândura

vâjâi drept către mâna mea. Am dat drumul balustradei și m-am târât de-a bușilea pe pasarelă, în timp ce scândura lovi atât de tare în urma mea, că rupse balustrada, rupându-se și ea totodată, într-o explozie de așchii de lemn putred.

Am alergat către partea plată a acoperișului. El azvârlî ciotul de scândură rămasă înspre mine. M-am împieticit, dându-mă cu spatele înapoi, ciocnindu-mă iarăși de balustradă.

Mi-am recăpătat echilibrul și m-am uitat în jur. Nici un semn din partea lui. Nici un semn de vreo mișcare. Dar știam că e acolo, urmărindu-mă să vadă ce aveam să fac în continuare.

Am luat-o la fugă spre ușă, apoi am fentat către partea plată a acoperișului. O bufnitură. Cioburi explodară în fața mea și spiritul apăru, ținând în mână o sticlă spartă. M-am tras repede înapoi.

Sigur, asta-i o idee grozavă. Mai dă tu mult cu spatele în balustradă și-o să vezi cât mai ține.

M-am oprit. N-aveam unde fugi. M-am gândit să țin. Întotdeauna am urât asta în filme – eroinele care țin după ajutor când sunt încolțite –, dar, în clipa asta, între un poltergeist ce agită o sticlă spartă în fața mea și o cădere de două etaje, aș fi putut supraviețui umilinței de a fi salvată. Problema era că nimeni n-ar fi ajuns aici în timp util.

Deci... acuma ce-o să faci? Necromanta superputer-nică împotriva poltergeistului agresor?

Corect. Aveam un mijloc de apărare, cel puțin împotriva spiritelor.

Mi-am atins amuleta. Îmi fusese dăruită de mama. Ea spusese că avea să-i țină la distanță pe toți „baubau” pe care-i vedeam când eram eu mică – spirite, cum știam acum că fuseseră. Nu păruse să funcționeze prea

bine, dar l-am strâns în palmă și asta m-a ajutat să mă concentrez, focalizându-mi atenția asupra a ceea ce eram eu.

Mi-am imaginat cum îl împing pe spirit înapoi în lumea lui.

– Să nu îndrăznești, micuț. N-o să faci decât să mă scoți din sărite și...

Mi-am strâns ochii și i-am dat un uriaș brânci mintal.

Tăcere.

Am așteptat, ciulind urechea, convinsă că, dacă deschid ochii, o să-l văd chiar în fața mea. După o clipă, m-am uitat printre gene și n-am zărit decât cerul cenușiu. Cu toate acestea, am continuat să mă țin strâns de balustradă, pregătită pentru o sticlă spartă venind în zbor spre capul meu.

– Chloe!

Mi s-au muiat genunchii la acest strigăt. Pași bocălnind pe acoperiș. Spiritele nu pășesc cu zgomot.

– Nu te mișca.

M-am uitat peste umăr și l-am văzut pe Derek.

trei

DEREK ÎȘI FĂCEA DRUM SPRE MINE, traversând porțiunea plată a acoperișului. Era îmbrăcat în jeansi și un tricou, dar desculț.

– Ai grijă, i-am strigat. Sunt cioburi.

– Văd. Rămâi pe loc.

– E în regulă. Mă ridic imediat și...

Lemnul pârâi sub mine.

– Sau poate nu.

– Rămâi acolo unde ești. Lemnul e putred. O să te țină, câtă vreme stai nemișcată.

– Dar am putut veni până aici, așa că trebuie să...

– N-o să testăm teoria asta, bine?

Nu era nici urmă din obișnuitul ton răstit, nerăbdător, în glasul lui, ceea ce însemna că era într-adevăr îngrijorat. Iar dacă Derek era îngrijorat, mai bine stăteam pe loc și nu mișcam. M-am apucat cu mâinile de balustradă.

– Nu! zise el. Adică, da, ține-te, dar nu te lăsa deloc pe ea. E putredă de sus până jos.

Grozav.

Derek se uită în jur, de parcă ar fi căutat ceva pe care să-l poată folosi. Apoi își dădu jos tricoul. Am încercat să nu mă uit în altă parte. Nu pentru că ar fi arătat rău fără bluză. Dimpotrivă, de fapt, și tocmai de aceea... Să zicem doar că prietenii o duc într-adevăr mai bine când sunt complet îmbrăcați.

Derek se apropie cât îndrăzni, apoi înnodă un colț al tricoului și-l aruncă spre mine. L-am prins la a doua aruncare.

– N-o să te trag eu, mă preveni.

Ceea ce era un lucru bun, deoarece, cu puterea lui de vârcolac, probabil mi-ar fi smuls tricoul din mâini și atunci aș fi căzut pe spate, de pe acoperiș.

– Ține-te de el și vino singură...

Tăcu, văzând că asta făceam deja. Am ajuns la partea plată a acoperișului, am făcut un pas, șovăitor, apoi am simțit cum mă lasă genunchii. Derek m-a prins de braț – brațul fără copci și bandaje, plus o zgârietură de glonț – și m-am așezat, moale, pe jos.

– O-o să stau aici, doar un pic, am îngăimat cu vocea mai tremurătoare decât mi-ar fi plăcut.